

udgaaer, vil Lovforslaget faae en endnu langt mindre Betydning end den, jeg hidtil har omtalt. Jeg vil ikke gaae ind paa, hvorvidt der kan være nogen Fare i den Bestemmelse, som er bragt i Forslag. i den sidste Deel af § 7, eller om nogen deryed kunde blive forulempet; det kan vel være, at det kan have sine Betænk- ligheder med denne Bestemmelse, men da jeg som sagt staaer paa det Trin, at jeg har Tvivl om, hvorvidt jeg endeligt vil stemme for Lov- forslaget eller ikke, skal jeg ikke gaae videre ind paa enten at fraraade eller anbefale § 7, navn- lig dens sidste Stykke, som jo er en væsentlig og vigtig Deel af det foreliggende Lovforslag, saafremt Niemedet skal opnaaes. Med disse Ord skal jeg foreløbig tillade mig at slutte.

Ordføreren: Naar den ærede sidste Taler har undret sig over, at Udvalget er kom- met til det Resultat at indstille Lovforslaget til Landsthingets Vedtagelse, saa tør jeg maaskee tillade mig at henvise til Betænkningen. Det vil deraf sees, at vi ganske vist have haft no- gen Tvivl, om Foranstaltningen kunde antages at ville blive gennemført i et meget stort og vidt Omfang, men at vi ikkebestomindre have maattet anerkjende, at Lovforslaget, som det er kommet fra Regjeringens Side, deels indeholder en meget sund og god Tanke, den nemlig, at det er godt og rigtigt, at Pantebøgerne give Oplysning om de Hyrders Beskaffenhed, der paahvile Tiendommene, og at vi fremdeles have maattet høre os for den Tanke, at skal et andet Lovudkast, som er forelagt Rigsdagen, kunne tænkes gennemført, saa kræver det som Middel, at ogsaa dette Lovforslag føres igennem. Vi have anseet det for urigtigt, ialtsald ved nær- værende Sag, at ville præjudicere et meget vigtigt Spørgsmaals Afgjørelse. Med Hensyn til hans Bemærkning om, at der ved nærvæ- rende Lovudkast paaføres Sogneindvaanerne en meget stor Uleilighed, og at man ikke kunde kræve det, da turde det vel være tilstrækkelig, naar jeg gjør ham opmærksom paa, at det dog er i et vigtigt og offentligt Niemed, ja, jeg kunde vel næsten sige, et Statsniemed, at man kræver et saadant Offer af dem; men den ærede Landsthingsmand vil derhos ikke være ubekjendt

med, at en saadan Forpligtelse til at give Møde, naar han stævnes, paahviler enhver af Landets Borgere, at en Tiendetager er berettiget til at stævne enhver Tiendehyr, uden at disse kunne gjøre Indsigelse imod, at de maae vandre nogle Meil for at komme til Retssbetjenten. Det er derfor meget smukt, at nærværende Lovudkast har lettet Udgangen for de Tiendeplygtige til at erholde Kundskab om, hvad det gjælder, i deres eget Sogn, i deres egen Hjemstavn, saa at de ikke behøve at vandre flere Meil for at faae denne Kundskab hos Dommeren, men at de kunne faae den paa Stedet, hvor Forteg- nelsen skal fremlægges, og naar de undersøge denne og finde, at deres Tiendehyrde er rigtig angivet i Fortegnelsen, saa kunne de blive hjemme og spare de 4 Miles Wei, thi saa vil Dommeren paasee, om der i formel Hen- seende skulde kunne tænkes at stee nogen Uret, og ex officio afværge denne. Forsaavidt den ærede Landsthingsmand for 8de Kreds (Brock- dorff) gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til § 7, da kan jeg ikke ganske anerkjende Rig- tigheden deraf. Det er ikke fuldkommen rig- tigt, naar der argumenteres fra, at Tiende- tageren jo har Fortrinsret og saaledes ikke skal kunne tænkes at lide nogen Uret derved, at man nøder ham til at henvende sig til Par- cellisterne. Han har en Fortrinsret, men ved Siden af den har han endvidere den Beret- tigelse at kunne holde sig til Hovedparcellisten og ikke behøver at henvende sig til de smaa Parcellister. Naar der er blevet sagt, at det jo dog er en Urimelighed at give den private Tiendetager en saadan Berettigelse fremfor det Offentlige, saa er det vistnok heller ikke ganske rigtigt; thi § 8 i Forordningen af 25de Juni 1810, om hvilken der her tales, siger netop, at det er den almindelige Regel ved Udstry- ningen, at alle Hyrder, det være sig til Com- munen, til Staten eller til Private, skulde lig- nes paa samme Maade som til Tiendetageren, saaledes nemlig, at Hovedparcellen er plygtig at indstaae for alle Parceller, saa at der alt- saa ganske vist existerer en meget væsentlig Ret, som Lovudkastet i sin nærværende Skikkelse vil bevare for den Paagjældende.